

ALEGRIA, QUE ÉS FESTA MAJOR

CARLOS ARBÓ

la sardana L'encís de Lloret de Mar, lletra de Leandre Roure i Garriga (1887-1969) i música de Josep Olivella i Astals (1896-1981), és una lloança a la processó marítima que cada 24 de juliol va de la platja gran fins a la de Santa Cristina per venerar a la patrona del poble: "Per la Santa, tot Lloret, / per endolcir el seu greuge, / en processó i mar quiet/visita la Santa Verge. / I van a Santa Cristina / amb llurs barques i remes alts, / demanant amb fe divina / per a guarir els seus mals. / I la Verge, amorosida, / els fa minvar tempestats / perquè, en pesca atrevida, / no als abatin malvestats".

La realitat, però, no és sempre tan idíl·lica com presenta el lletrista. Hi ha estius que les autoritats i el seguici de diligents penitents emprenen la travessia amb el cor encongit. Si el dia es desperta amb mar arrissada i àrees de marejol, el trajecte pot esdevenir molt feixuc pel balandreig de les petites embarcacions. Els rebomboris de panxa estan assegurats en una navegació plena de sotragades. Alguns mariners de secà bescanvien la pela, respiren dificultosament l'aire salobre i resen perquè s'acabi ben aviat el martiri.

Un estol de llaguts acompanyen la processó i els seus remers, a voltes, se les veuen de tots colors per superar l'embranchada de les onades quan han de disputar, en acabar "la Salve", la regata S'amorra, s'amorra!, crit de guerra quan la proa d'una embarcació s'encasta a la sorra de la platja.

Finalitzada la cursa de llaguts, la comitiva comença l'ascens pel costerut camí que mena cap a l'ermita engalanada amb flors, domassos i pendons per escoltar una missa solemne amb les veus del cor Alba de Prima, venerar "sa relíquia" de la santa i cantar els goigs.

L'olor de l'estofat, que està fent xup-xup en una enorme cassola a la plaça, penetra pels racons del temple, abasta els narius dels assistents i provoca salivera. Hi ha gana.

En finalitzar l'ofici religiós la gent s'escampa per la plaça on un majestuós pi s'alça imponent com un vigia. En el mirador, obert al mar, es pot albirar, per una banda, el cap de Tossa, a l'altra el rocam de s'Agulla i, a baix, la daurada sorra de la platja. A la lletra de la sardana esmentada es diu: "El Pi de Santa Cristina / és el terme de Lloret, / la joventut tan estima / que a sota hi ha dansa a pleret". Tot molt poètic, la veritat.

Ara bé, quan s'anuncia que l'estofat és a punt, les corredisses per aconseguir un plat de carn i patates amb suc provoquen empentes i escridassades entre la colla de famolencs. Què caram! Alegria, alegria que, amb crisi o sense, s'ha d'aprofitar un estofat gratuït per omplir el pap.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/07/24/alegria-que-festa-major/573530.html?utm_source=rss